

De dag die ik nooit

Na jaren had Fleur eindelijk een hond...

‘Het voelde als een toen Bessie

Sommige dagen in je leven zul je niet snel vergeten. Zo koestert Fleur (28) 30 juli 2021, de dag waarop ze haar hond Bessie kreeg. Een grote droom die uitkwam, want met Bessie wil ze eind dit jaar therapie gaan geven aan hulpbehoevende kinderen.

Met ons nieuwste familielid in mijn armen en een brede glimlach op mijn gezicht nam ik plaats op de passagiersstoel van onze auto. Voorzichtig sloot mijn vriend Willem het portier en nadat hij de auto had gestart, kon ons nieuwe avontuur beginnen. Vrolijk zwaaide de fokker ons uit. Ze had er alle vertrouwen in dat het helemaal goed zou komen met ons. Ik ook. We moesten anderhalf uur rijden en Bessie drukte met haar acht kilo al aardig op mijn schoot, maar voor mij was het de leukste autorit ooit. Wat had ik hier naar uitgekeken. Eindelijk mocht onze pup mee naar huis...”

Lege mand

“Ik heb altijd van honden gehouden. Ze zijn lief, speels en ontzettend trouw en ik voel me altijd op mijn gemak bij ze. Vroeger als kind had ik ook een hond, een ruwharige teckel, maar die moest helaas weg, omdat mijn vader allergisch voor haar was. Zo verdrietig. Toen ik wat ouder werd, was ik vastberaden om zelf

ook ooit een hond te nemen. Wat voor een, dat wist ik nog niet, maar die hond zou er komen. En ik zou heel veel van hem of haar houden.

De jaren gingen voorbij en mijn wens werd steeds sterker. Op mijn vierentwintigste kocht ik zelfs eens een mooie hondenmand, dan had ik die alvast staan. Omdat ik toen nog studeerde, besloot ik op dat moment nog niet op zoek te gaan naar een hond, maar voor mij was de aanschaf van een mand een geruststelling: die hond zou er ooit echt komen. Toen ik Willem eind 2019 ontmoette, was het een van de eerste dingen die ik met hem besprak. Ik wilde graag weten of hij later ook een hond wilde en gelukkig was hij erg enthousiast. Een grotere hond leek ons wel stoer, dus daar fantaseerden we soms over.”

Cursus

“Uiteindelijk besloten we er eind 2020 voor te gaan. Willem en ik woonden net samen en ik was bijna afgestudeerd als orthopedagoog (*een gespecialiseerde opvoedkundige, die zich bezighoudt met het begeleiden van kinderen met een ontwikkelingsachterstand of mentale beperking, red.*). Op een dag zag ik toevallig een advertentie voorbijkomen voor de opleiding tot therapiehondbegeleider. Mijn interesse was direct gewekt, vooral ook omdat de eenjarige cursus perfect aansloot op mijn studie. Getrainde honden kunnen zich goed afstemmen op iemands emoties. Het leek me een heel mooie aanvulling op mijn werk om mijn eigen therapiehond te kunnen inzetten bij de begeleiding van hulpbehoevende kinderen. Het enige probleem was dat ik nog geen hond had. Na telefonisch overleg met de cursusaanbieder bleek dat gelukkig geen probleem te zijn. Ik kon me gewoon inschrijven en ondertussen op zoek gaan naar een leuke hond.

Na een paar maanden kwamen we via een kennis van Willem terecht bij iemand die een jonge spinone Italiano had. Dat is een wat grotere en ruwharige hond. Hij was heel lief en vrolijk en toen hij ons kwispelend begroette, waren we

vergeet

echte feestdag, mee mocht'

is van nature een jachthond. Hij is heel makkelijk in de omgang, leergierig, erg geduldig en trouw. Precies wat we zochten. Nadat we ons bij de fokker hadden ingeschreven voor een toekomstig nestje, startte ik met de cursus. Enorm leerzaam, maar helaas werden de maand daarna alle praktijklessen *on hold* gezet vanwege de coronapandemie. Toen was het, zowel voor het nestje als voor de opleiding, vooral een kwestie van geduld hebben."

Schattige snoetjes

"Tot mijn grote geluk werd ik in het voorjaar van 2021 door de fokker gebeld met het nieuws dat er een nestje onderweg was. De moederhond was eind mei uitgerekend. Ze was zwanger van negen puppy's en eentje daarvan

'Een therapiehond kan voor sommige kinderen echt het verschil maken'

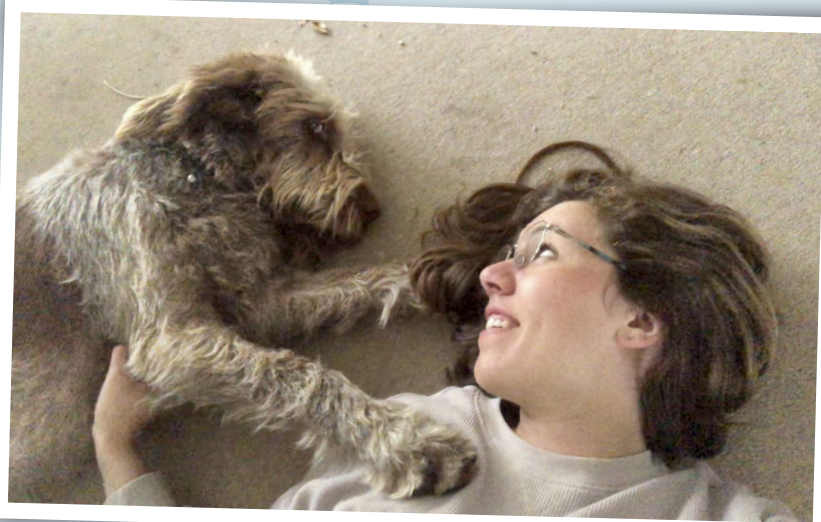
op slag verliefd. Zo'n hond wilden we! Geen labrador of golden retriever, die vanwege hun vriendelijke karakters ook vaak worden aangeraden als therapiehond, maar een spinone Italiano, een grote lobbies met een hart van goud. Thuis lasen we ons goed in over het ras. Een spinone Italiano

was voor ons. Enorm leuk! Nadat de pups geboren waren, mochten Willem en ik een paar keer komen kijken. Omdat ik had gelezen dat reutjes iets rustiger zijn en minder drang hebben om te jagen, ►

De dag die ik nooit vergeet

had ik een voorkeur voor een mannetje, maar volgens de fokker maakte het geslacht weinig uit. Als de hond op de juiste manier werd opgevoed, zou hij of zij goed luisteren. Bovendien waren er maar twee reutjes in het nest en die waren allebei al besproken. Onze pup zou dus een teefje zijn en eigenlijk vond ik dat helemaal niet erg. Al die kleine snoetjes zien er natuurlijk allemaal even schattig uit.

Met acht weken mocht Bessie mee naar huis. Het voelde echt als een feestdag en ook Bessie was opgewonden. In de auto bewoog ze continu op mijn schoot en ze wilde vooral uit het raam kijken. Volgens de fokker zou dat maar een kwartiertje duren en zou ze daarna vast gaan slapen. Nou, mooi niet. Bessie was de hele rit klaarwakker en heel alert. Onderweg moesten Willem en ik er hard om lachen. Als ze thuis maar niet net zo druk zou zijn... Gelukkig viel dat reuze

staan waar niemand anders in mag. Bessie gaat ondertussen haar eigen gang en snuffelt hier en daar wat rond. Op een gegeven moment neemt ze meestal dan ook even een kijkje bij die hoepel. De bedoeling is dan dat het kind duidelijk nee zegt. Dus niet fluisterend of twijfelend, maar echt: nee, ik wil het niet. Bessie weet dan dat ze moet luisteren en het kind ziet vervolgens dat het werkt. Zo leert het kind dat het in het echte leven ook duidelijk moet zeggen wat hij of zij wel en niet wil.

“Mijn’ kinderen zijn dol op Bessie. Ze willen haar altijd aaien en Bessie vindt dat net zo gezellig”

mee. Bessie was zo’n lieve en gehoorzame pup. Binnen een dag was ze al zindelijk en sliep ze rustig in haar bench. Ze maakte ook bijna geen dingen stuk. Ze was gewoon een ontzettend relaxte hond, die zich meteen lekker thuis voelde bij ons.”

Grenzen aangeven

“Dat ik Bessie binnenkort wil gaan inzetten als therapiehond op mijn werk vindt iedereen in mijn omgeving geweldig. Ook mijn werkgever is er positief over, want een therapiehond kan echt het verschil maken voor een kind. Neem bijvoorbeeld een kind dat heel onzeker is. Dat kan dan vaak moeilijk zijn of haar grenzen aangeven, maar door samen met Bessie te oefenen, kan het kind dat wel leren.

De manier waarop is heel simpel. Zo laat ik een kind bijvoorbeeld in een hoepel

Zielig voor Bessie is het overigens niet. Ze is geen mens, dus ze vat dingen niet persoonlijk op. Daarnaast houdt ze van duidelijke commando’s, dus die zal ze altijd respecteren.”

Keuring

“De opleiding tot therapiehondbegeleider heb ik laatst met succes afgerond. Bessie is inmiddels al bijna een volwassen dame. In december is ze anderhalf en mag ze gekeurd worden als therapiehond. Dan wordt onder andere bekeken of ze overal geaaid mag worden en hoe ze reageert op onbekende mensen, harde geluiden en vreemde voorwerpen. Omdat ik nu al veel met Bessie train en haar ook regelmatig meeneem naar mijn werk, verwacht ik dat ze met vlag en wimpel voor de test zal slagen. De kinderen met wie ik werk, zijn echt dol op Bessie. Ze willen haar altijd aaien en met haar spelen en Bessie vindt dat net zo gezellig.

Het mooie aan haar vind ik dat ze altijd trouw is. Dat zijn de meeste honden natuurlijk, maar Bessie gaat altijd van het goede uit en is tegen iedereen even lief. Als ik naar haar kijk of ’s avonds op de bank lekker met haar lig te kroelen, realiseer ik me vaak hoe blij ik met haar ben. Ze voelt echt als mijn kindje en ik zou niet weten wat ik zonder haar zou moeten.” ■